

מסורת הש"ס

(א) הפיקין והעיקל. כדמפרש וקמפרש עיקל צרישא כל שהוא מקיף פרסותיו כשיצט וימחזר פרסות רגליו זו לזו ואין ארכבותיו יל נוקשות זו לזו שעוקמות כלפי חוץ: פיקה יולאש מגודלו. חמיכת צשר עגול כפיקה יולאש מגודלו: עקינז יולאש מאחוריו. כדמפרש בגמרא ששוקו עומד בצלמנע רגלו שחצי הרגל ים עומד בפנים וחצי לאחור: רחצוס כשל אווז. שקלושותם הן כשל אווז ואין ארכן יתר על רחבן: עד הפרק. הפרק האלמנעי: למטה מן אס יש בה עלם פסול ים הוואיל ותכתה שהרי הוא ממוסר אבר (ג) שנמלא בו ואם לאו כשר דלא חשיב אלא תלמוד צעלמא: ו' ר' כ"ד. מפרש (ד) לגבי קרא בגמרא [ע"פ] אמאי נקט להו ומתני' לישנא דקרא נקט: גמ' הקישן. היינו המקיש צקסוליו: והעיקל והפיקלן. היינו פיקה יולאש מגודלו: צעל הפיקין והסופני גרסי': כספוס הרבה. שאימממראם שלו שקורין קציל"א גדולה מאד: טריפה. קלושננצ"א: למעלה דברייתא היינו למטה דמתני': ונספסרם על גב היד. נספסרת עם שאר האצבעות שעומדת צורתן כהיא קמני ממני' דחשיב אבר: אס היה בה עלם ואין [נה] אפון. רבותא נקט ים אע"ג דלין בה צפורן חשיב אבר אס נספסר ע"ג היד: מטמא צמגע וצמשא וצאהל. וכגון שיש בה צשר קנת ולא כוית דלתי הוה בה כוית צשר אפי' אינה נספסרת או אין בה עלם גמי הוה מטמא צאהל דהא כוית מן המת מטמא צאהל ואי לא הוה ים צשר כלל אפילו נספסרת גמי דחשיב אבר לא מטמא צאהל דלין עצמות מטמאין צאהל אלא רוב צנין או רוב מנין או רובע הקצ אצל השתא דליכא מקלצת צשר מטמא אע"ג דליכא כוית הוואיל ונספסרת על גב היד דחשיב אבר דהכי אמרינן צמס' נדה צפרק יולא דופן (דף מג.) האברים אין להם שיעור אפילו פחות מכזית מן הנצילה ופחות מכזית מן המת: ועולה למנין קצ"ס. אס אין בה צשר עולה למנין קצ"ס דהוה רוב מנין אצרי המת דאצרי המת רמ"ח ורוב מנינו של מת מטמא צאהל. ונספסרת דלי לא קיימא צשרת האצבעות לא חשיב אבר הוואיל ואין בה צפורן: רבינו הגדול רב: ואינה מטמאה צאהל. וצאינה נספסרת כדמפ' ים דליכא תרמי לגריעותא אין בה צפורן ואינה נספסרת אצל יש בה צפורן ים מטמאה אע"ג דלינה נספסרת והכי תנן צפ' בה סימן (נדה דף מט.) כדנבי נביאות. שאין צריכין ליתן טעם לנצוצותן לפי שכל טעם שומעים להם כך הם לא נתנו טעם לדבריהם: ואע"פ שאין בהם רובע הקצ עמא"ס. צאהל וגבי אהלות תנינן לה: הוואיל ורוב גונסו גדול. דהוה רוב הגונסו צאדס גדול שאינו ננס בצאדס דשני שוקיים ויך אחד הו רוב גוצה הגוף בלא הראש דלגבי צנין המת לא חשיב ראשו צצרייתא דאהלותם דקמני אחוה צנינו השוקיים והיכריים ים הגוף והשדירה. כ"א הוואיל ורוב צנינו צגודל גרסינן והכי לישנא דמוספתא. צגודל צגוצה: מניינא אסא לאשמועינן. צממיה. דלין דרמ"ח אברים ים פשיטת דרובא הו קצ"ס: ו' עצמות סך מפרש צמס' אהלות (פ"א מ"ח) הרי חסר מן האצבעות מ"ח ולא נשתמרו אלא מאתים. ויתר שיש בו צפ"א כגון אשה שנצרת ימירה ד' ים אצבעות צכל יד ורגל ים והרי ד' אצבעות ימירין הו כ"ד עצמות יותר וצאשה יש צ' יצירן ושני דלתות ומפתח כדאמרין לקמן הרי כ"ט אצרין יותר הוסיפין על רמ"ח ותמלא רע"ו ד' הנותרין לא ידענא היכי מתרמי דודאי אין צכל אצבע אלא ו' עצמות סך הכל לא שרש ולא ענף: והכי מפרש צהלות: כולן עולין ומנין קצ"ס. כל אלו ימירין חשוינן לאצריס ועולין למנין קצ"ס ושומעין מינה דאע"ג דקצ"ס לא הו רובא דלייה דהא רפ"א הו לו אפ"ה הו קצ"ה רובא וגבי חסר גמי אע"ג דהו רובא ידידה ים ק"א אפ"ה לא חשיב רובא אלא קצ"ה: ציני. קרדיוש"ס: לר"ע. ים מפתח הו לו רי"ג וקשיא לתלמידי ר' ישמעאל דלא מלאו אלא רי"ב: אידי דווערל. המפתח איממוחי איממח מחמת שליטה: ופון. כל הימירין הללו שצאשה אין מטמאין צאהל האבר צפני עצמו שיש עליו צשר קנת: ציני צשר. מירוצא הו. ים לא חשיב אבר צכל ענפ: שית

תורה אור השלם

1. או איש אשר יתקו בו שבר רגל או שבר יד: ויקרא כא ט
2. וכלתו אשת פיתח וקרה ללח ותשמע את השמעה אל וחקק אורו וצאלהים ונת חמיק ואישת ותרע ותלד ים חנפוי עליה צריה: שמאל א' ד ט
3. כי לא סגר דלתי בטני וחסתי עמל מעיני: איוב ג י
4. וזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחקה: בראשית ל כב
5. זאת הותירה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יקרא שבעת ימים: במדבר ט ד
6. על פן מלאו מחני חלקלי צירם אחרים בצדי יולדה נצתי משמע נבדלתי מרחות: שיעורו כא ג
7. ונהג בדמות בני אדם ונפתח על שפתו ונצתה וצדקה ואמרה אל העמד לגדי ארני במראה חנפוי צירי עלי ולא עצרתי בה: דניאל י ט

הגהות הב"ח

(א) במשנה ובעל הפיקה והעיקל אחוה עיקל וכו' לאחיו פרסותו רחבה כשל אחו וכו' קלוטות עד הפיקה וכו' היתה בו יתרת: (ב) גמ' וכו' קלוטות כ"ל ומתה למעלה נמח: (ג) רש"י ד"ה אס יש וכו' ממוסר אבר שנברא בו: (ד) ר"ה ו' כ"ד מפרש בגמרא לגבי קרא אמאי:

לעני רש"י

קביל"א. קרול. קלוטנב"א א' טיב"א. קד, ויה. קרדיוש"ס וקרדיוג"ל ש. צירם (של דלת וכדומה).

מוסף רש"י

ובשאינה נספסרת על גב היד. אינה עומדת צשרת האצבעות (נדה סח.) כדברי נביאות. בלא טעם (ב"ב י.) ממעלה מפי הגבורה אטו טמן טעם לנציו (שורבין ס. ע"י).

רבינו גרשום

כל שהוא מקיף פרסותיו. שפרסותו רגליו חקוב ונגולות כשהוא מחזק רגליו זו אל זו אין יכולות ארכבותיו לחקש זו בזו: פיקה יוצאת מגודלו. כיצא אצבע יתירה: שבוט יוצא לאחוריו. כדמפרש הרבה בגון שגורא (בגן) כדמפרש בגון שגורא (בגן) שוקו יוצא באמצע רגלו: והקליבן. לא איהפסח לן ויש מפרשים קליבן שווק רגלו לאחוריו כשהוא חקוב: הפיקין והסופני. כסתות הרבה כעין קרסוליו הרבה: לא תימא דטרפה. שדקה הרבה ולא סדיקה בין האצבעות אלא שגולה כשל אוזו אלא כיון דטרפה אע"ג דסדיקה פסול: קלוטות עד הפרק. אם דבקות הן האצבעות מפסית יד ועד הפרק האמצעי של אצבעות כשר ואם דבוקה למטה מן הפרק וחתך הדבק כשר: למעלה מן הפרק דאמר בגמרא היינו

מומין אלו פרק שביעי בבורות

מה.

בעל הפיקין שיש לו כסתות הרבה. פי' צקוני' שאיממורא שלו שקורין קציל"א גדולה וצערין פירש שפרסותו גצוהה יש צשר הרבה ללד ראש הרגל וצעקב⁶ ולאמנעית שלו כמין כיפה ולשון כסמות משמע כפירשו דאיירי צצשר ולא צענא כי הוה צצשרת רבה דקאמר על האדס המכוסה צית הריעי שלו צענצותא ים לו כסמות משא"כ לצממה: עשו דבריהם דברי נביאות מה נפשר בו. מדפריך עליה משמע דלאו צצשר קא"ל דצרי נביאות ים ופ"ק דצ"צ (דף יב. וט) משמע דקאמר לענין חשיצות דמייתי עליה הוה דאע"פ⁹ ששיתלה נצושה מן הנצילים וצסוף כילד מעצבין (עירובין דף ס: ד"ה אין) פירשתי: וצשאר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

רגלו: פרסותיו רחבות כשל אווז: אמר רב פפא לא תימא דמריפה ולא סדיקא אלא כיון דמריפה אע"ג דסדיקא: אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן והאמרת כשר אלא ולא חתכן מנין ת"ל או שבר יד: היתה בו יתרת וחתכה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ים והוא שנספסרת ע"ג היד ת"ר יתירה שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ומממא באהל ועולה למנין קצ"ה אמר רב בר חנה א"ר יוחנן ונספסרת על גב היד אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן מממא במגע ובמשא ואין מממא באהל אמר רבב"ח א"ר יוחנן ובשאינה נספסרת על גב היד א"ר ים יוחנן עשו דבריהם כדברי נביאות מה נפשר אי אבר הוא באהל גמי תטמא ואי לאו אבר הוא במגע ובמשא גמי לא ליטמי אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא משום עצם כשעורה נגעו בה רב פפא אמר גזירה שאינה נספסרת אטו נספסרת אי הכי שאינה נספסרת באהל גמי תטמא עבדו רבנן היכיכא כי היכי דלא לישרפו עליהו תרומה וקדרשים תנן התם ים רוב בנינו ורוב מנינו של מת אע"פ שאין ים בו רובע טמאין ת"ר ים איהו רוב בנינו שני שוקיים ויך אחד הוואיל ורוב גובהו בגדול איהו רוב מנינו קצ"ה א"ל רבינא לרבא תנא מניינא אתא לאשמועינן ים קמ"ל כדתיניא חסר שאין בו אלא מאתים ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא' כולן עולין למנין קצ"ה ים זיל בתר רובא דאינשי א"ר יהודה אמר שמואל מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך בדרן ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים ים אמר להם שמה באשה בדרקתם שהוסיף לה הכתוב שני צירים ושני דלתות תניא רבי אלעזר אומר כשם שצירים לבית כך צירים לאשה שנאמר² ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה רבי יהושע אומר כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה שנאמר³ כי לא סגר דלתי בטני רבי עקיבא אומר כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה שנאמר⁴ ויפתח את רחמה לרבי עקיבא קשיא דתלמידי רבי ישמעאל דלמא אידי דווערלא אדם כי ימות באהל דבר השוה לכל אדם אמר ליה אבי וצאיש ליכא והכתוב⁶ צירים אחוזני בצירי יולדה צירי בשר והכתוב⁷ אדני במראה נהפכו צירי הכא גמי צירי בשר הכי גמי מסתברא דאי לא תימא הכי מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה לא באיש ולא באשה: יתר

עין משפט
נר מצוה

בו א מ"י פ"ח מהלכות
נפילת מקדש סנה' י'
טור י"ד סמן עט:
בו ב מ"י ס' סנה' א':
בח ב מ"י פ"ב מהלכות
טומאה מת ה' [ו] ח:
בב ד ה מ"י ס' ה' ח:

שיטה מקובצת

א' ובעל הפיקין והעיקל:
א' ארכבותיו ונשוקות:
א' מורכבותיו וז' ע"ג זו או
ק